ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 9ης Μαρτίου 2004 *

Στην υπόθεση C-314/03,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Rozet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενου από τον S. Schreiner,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 2000/52/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 80/723/ΕΟΚ περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημοσίων επιχειρήσεων (ΕΕ L 193, σ. 75), ή, εν πάση περιπτώσει, να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τις εν λόγω διατάξεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, S. von Bahr (εισηγητή) και R. Silva de Lapuerta, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή, με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 2000/52/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 80/723/ΕΟΚ περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημόσιων επιχειρήσεων (ΕΕ L 193, σ. 75), ή, εν πάση περιπτώσει, να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τις εν λόγω διατάξεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

2 Σύμφωνα με το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2000/52, τα κράτη μέλη όφειλαν να θέσουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν με αυτήν το αργότερο στις 31 Ιουλίου 2001 και να ενημερώσουν αμέσως την Επιτροπή.

3 Σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 226, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, η Επιτροπή, αφού κάλεσε το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, του απηύθυνε στις 19 Δεκεμβρίου 2002 αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία το κάλεσε να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις του που απορρέουν από την οδηγία 2000/52 εντός δύο μηνών από την κοινοποίηση της γνώμης αυτής. Δεδομένου ότι από τα στοιχεία που κοινοποίησαν στην Επιτροπή οι αρχές του Λουξεμβούργου κατόπιν της εκδόσεως της αιτιολογημένης γνώμης δεν προέκυπτε ότι τα εν λόγω μέτρα είχαν ήδη θεσπιστεί, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή.

4 Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου αναγνωρίζει ότι δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 2000/52 εντός της προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας. Θεωρεί όμως ότι η καθυστέρηση αυτή είναι δικαιολογημένη. Πράγματι, η μεταφορά της οδηγίας αυτής ήταν εξαιρετικά πολύπλοκη και αργή λόγω της μη δημοσίευσης από την Επιτροπή ενός κωδικοποιημένου κειμένου της οδηγίας 2000/52 και τριών άλλων οδηγιών σχετικών με τη μεταφορά της δημοσίευση αυτής που πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του έτους 2002. Η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση υποστηρίζει εξάλλου ότι συνάντησε δυσκολίες στην επικοινωνία της με τις υπηρεσίες της Επιτροπής προκειμένου να συζητήσει τους λεπτομερείς τρόπους μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας.

5 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που προβάλλει η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση, αντλούμενα από τις δυσκολίες που συνάντησε κατά την εφαρμογή των διατάξεων της οδηγίας 2002/52, υπενθυμίζεται ότι κατά πάγια νομολογία, οι δυσκολίες που ανακύπτουν κατά το στάδιο της εκτελέσεως κοινοτικής πράξεως

δεν είναι δυνατό να απαλλάσσουν μονομερώς ένα κράτος μέλος από την τήρηση των υποχρεώσεών του (βλ. ιδίως αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 128/78, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 183, σκέψη 10, της 19ης Φεβρουαρίου 1991, C-374/89, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1991, σ. Ι-367, σκέψη 10, και της 23ης Μαρτίου 2000, C-327/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2000, σ. Ι-1851, σκέψη 21).

6 Επομένως, οι λόγοι που προβάλλει η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση για να δικαιολογήσει τη μη μεταφορά της οδηγίας 2000/52 πρέπει να απορριφθούν.

7 Υπό τις συνθήκες αυτές, η ασκηθείσα από την Επιτροπή προσφυγή πρέπει να κριθεί βάσιμη.

8 Συνεπώς, επιβάλλεται να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2000/52, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα και το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 2000/52/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 80/723/ΕΟΚ περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημόσιων επιχειρήσεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.**

2) **Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.**

Gulmann von Bahr Silva de Lapuerta

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Μαρτίου 2004.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

C. Gulmann